

vare til Forhandling. Hvor kan det ærede Medlem for Sæby tro, at vi da skulde stille os lige saa velvillige nu som den Gang? Nej, det er givet, at vor Kritik maa være langt skarpere, end den var den Gang.

Hvor kan det ærede Medlem overhovedet tænke sig, at vi fra socialdemokratisk Side kunne give Lovforslag vor Tilslutning, der have en Bestemmelse som den, der findes i den kommunale Beskatningslov § 26, der lægger en saadan Kapsun paa Landkommunernes Selvstyre, at de ikke kunne forandre Forholdet mellem kommunal Ejendomsbeskatning og personlig Beskatning, uden $\frac{3}{4}$ af Amsraadet giver sit Samtykke dertil? Hvor kan det ærede Medlem tænke sig, at vi overhovedet skulde kunne stille os velvillig dertil, vi maa jo dog paa det skarpeste bekæmpe det? Det er jo Mindretalsregimente, her indføres; $\frac{1}{4}$ i disse Amsraad, der i Forvejen ere saa reaktionært sammensatte, giver man Magt til at forhindre en Kommune, hvor der f. Eks. ligger et stort Gods eller en stor Fabrik, hvis Ejer ikke findes i Kommunen, fra at lægge noget mere af Kommuneskatten over paa de faste Ejendomme, hvis den ellers anser det for formaalstjenligt. Det maa den ikke, medmindre der kan tilvejebringes $\frac{3}{4}$ Flertal derfor i Amsraadet. Det ærede Medlem for Sæby maa vide, at hvis en saadan Tanke var kommen frem for en halv Snes Aar siden eller endnu senere, og det var blevet givet ud for en Venstre-tanke, som noget, Venstre skulde gaa med til, saa vilde alle Folk ryste paa Hovedet, det var noget, man ikke vilde kunne tænke sig Muligheden af. Saadanne reaktionære Bestemmelser ere i Tidens Løb komne ind i Skattelovene, som jeg her har paavist.

Der er jo ogsaa andre Tilbageskridt; det er det ganske væsentlige, at medens vel Procenten for Indkomstskatten og for Formueskatten er sat op, saa er den tvungne Selvangivelse faktisk gaaet ud. Den Bestemmelse, der fandtes i det oprindelige Reedtz-Thottske Forslag, var skarp, den var saadan, at der var virkelig tvungen Selvangivelse; lod man være, fik man baade Straf og Bøde og maatte finde sig i, hvilken Skat Ligningskommissionen paalagde en. Nu er den tvungne Selvangivelse gaaet helt ud for Formuens Vedkommende, hvad der i høj Grad svækker Betydningen af, at Promillen er sat op, og endvidere er den tvungne Selvangivelse saa reduceret for Indkomstskattens Vedkommende, at den jo — og det er jo

selve den højtærede Finansministers Mening — i Virkeligheden ikke betyder stort. Det er disse ganske væsentlige Forringelser, der ere foregaaede siden 1897, og som jo selvfølgelig forklare, at naar vi i 1897 fra socialdemokratisk Side kunde stille os nogenlunde velvillig til de Love, om ikke uden megen Kritik paa mange Punkter, saa maa vor Kritik nu blive langt, langt skarpere; thi de Lovforslag, der nu foreligge, ere blevne saa langt ringere. Det er sikkert det ærede Medlems Skarpsindighed og Logik, der brister her, som, forekommer det mig, paa adskillige andre Punkter.

Det undrede mig at lægge Mærke til, med hvilken Ringeagt det ærede Medlem behandlede Logikken. F. Eks. sagde det ærede Medlem, at naar man gennemførte en Reform af de direkte Skatter, saa kunde man naturligvis ikke gavne de ubemidlede, der ingen direkte Skatter betale, det var en Selvfølge, og det sammenlignede han med, at naar man gennemfører en Alderdomsforsørgelseslov, kan man ikke gavne de unge. Det var et Billede, der i den Grad haltede, at man med den mindste Smule logiske Sans straks vilde kunne se Fejlen. Naar man gennemfører en Alderdomsforsørgelse, kan man ganske vist ikke gavne de unge, thi de trænge ikke til Alderdomsforsørgelse, men naar man gennemfører en Skattereform, skulde man sandelig gavne dem, der trænge mest til en Skattereform, nemlig de ubemidlede, men det gør man ikke ved en Reform af de direkte Skatter. Nej, hvis man vilde drage en Parallel, saa kunde man sige dette: Hvis man her fra Tingets Side vilde arbejde for en Lov, der gav Embedsmændene højere Pension, saa havde vi fuld Ret til at sige: Hvorfor ikke først tænke paa de gamle fattige? Maaske trænge baade Embedsmændene til en større Pension og de ubemidlede gamle ogsaa, men skal man til at gennemføre noget for disse Menneskers Vedkommende, burde man først tænke paa de ubemidlede gamle, inden man forhøjede Embedsmændenes Pension. Derfor er det, vi sige, at naar man gaar til en Skattereform, skulde man først tænke paa dem, der mest trænge til en Skattereform, og dernæst til dem, der mindst trænge dertil, og det er jo en Toldreform, som den ubemidlede Del af Befolkningen i første Linie trænger til. For en halv Snes Aar siden vilde man heller ikke have tænkt sig Muligheden af — derom forsikrer jeg det ærede Medlem —, at den første Skattereform, der skulde gennemføres under